

Матусині панчішки

Михайло Білецький

Жила в господі гарна Киця.
І був у Киці син один.
І так вона його любила,
Що й розказать несила.
Не те щоб, скажем, принести водиці, —
Вмиватися його не заставляла Киця.
Боялася на вулицю пускати,
Хіба що у садочок біля хати.
А щоб не бив, гуляючи, він ніжки,
Зв'язала з вовни синові панчішки.
Раз вийшов Котик погуляти в сад.
Де не взялись собаки.
Він — назад!
Дугою вигнув спину і подався.
На дереві, напевне б, врятувався.
Та капосні панчішки підвели —
Ті, що на лапах в Котика були:
Бо скільки не стрибав і не хапався
За дерево,
Одразу ж одривався.
Потрапить псам на зуби — то не смішки.
Підводять іноді матусині панчішки!